

Leugenaar

Sarah Naughton

Leugenaar

Niemand gelooft leugenaars. Ook niet als
ze de waarheid spreken.

Eerste druk 2017

Derde druk 2019

ISBN 978-90-225-8524-5

ISBN 978-94-023-0935-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Tattletale*

Vertaling: Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Evdokia Georgieva/Arcangel

© 2017 Sarah J. Naughton

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Ken je de plek tussen slapen en waken, waar je nog weet dat je droomt? Daar zal ik altijd van je houden.’

J.M. Barrie

Ervoor

Op onbewolkte dagen schijnt de zon 's ochtends zo fel door het gebrandschilderde glas dat het net lijkt alsof er bloed over de betonnen vloer stroomt.

Maar nu is het over achten 's avonds. Het enige licht is dat van de wandlampen op de afzonderlijke etages. In het flauwe schijnsel daarvan is een zich traag verspreidende plas pek of teer zichtbaar.

In het donker ziet bloed er niet uit als bloed.

Nu de adrenaline die haar de kracht had gegeven de trap af te rennen, is verdwenen, voelt ze zich alsof ze geen botten meer in haar lichaam heeft. Ze kan zich nauwelijks staande houden en klampt zich aan de metalen leuning vast terwijl ze naar de plas staart.

Het licht op de vierde etage gaat uit.

Hersenen hebben tijd nodig om een onverwachte gebeurtenis te verwerken, om plotsklaps van een normale situatie naar een ramp-toestand te accelereren en op de juiste wijze te reageren. Ze voelt de druk in haar buik toenemen terwijl ze naar de zwarte spetters op de deuren en muren van de appartementen op de begane grond kijkt, en naar die griezelige donkere poel.

Ze had eerst nog gedacht dat hij oké was. Een paar blauwe plekken. Een buil op zijn hoofd. Maar er is te veel bloed.

Het licht op de derde etage gaat uit.

In de paar bevroren seconden nadat het was gebeurd, was ze zich

vaag bewust geweest van een slot dat dichtklikte, zware voetstappen die een trap af roffelden, het kraken en dichtslaan van de voordeur. Nu is het doodstil. De kerk houdt zijn adem in, in afwachting van wat zij gaat doen.

Ze doet een wankelende stap naar hem toe.

Er hangt een bepaalde lucht. De geur die haar portemonnee heeft als er veel koperen muntjes in zitten.

Hij ligt er zo ongemakkelijk bij. Als hij zijn been wat zou verschuiven, zou zijn heup niet onder zo'n scheve hoek liggen. Waarom draait hij zijn hoofd niet om als haar schaduw op hem valt? Waarom zegt hij niets tegen haar?

Ze gaat op haar knieën naast hem zitten en pakt zijn hand, die wit afsteekt bij het donkere goedje dat in zijn haar en zijn kleding dringt. Ze wil zijn naam zeggen, maar een vuist klemt zich om haar keel. In haar hoofd knettert het. Wat moest ze ook alweer doen? O ja. De alarmcentrale bellen.

Het licht op de tweede etage gaat uit.

Zijn lippen bewegen en zijn ogen zijn open. Als ze zich over hem heen buigt om te horen wat hij zegt, sliert haar haar in de plas. Geschrokken schiet ze weer overeind. De punten van haar haar strijken langs haar pols en laten rode streepjes achter op haar blanke huid. Nu ziet ze waar het bloed vandaan komt. Een geluidje ontsnapt haar. Afgrijzen en schrik komen op haar af als een losgeraakte aanhangwagen.

Het licht op de eerste etage gaat uit.

Ze moet iets voor hem doen. Hij heeft hier, nu, alleen haar nog. Ze moet haar telefoon uit haar zak halen, hem aanzetten, cijfers intoetsen. Maar ze is niet in staat zijn hand los te laten; ze kan hem in deze duisternis niet aan zijn lot overlaten.

Haar hart gaat tekeer, zoals de razendsnel wentelende benen van een tekenfilmfiguurtje dat te laat beseft dat het boven een afgrond is komen te hangen.

Het licht op de begane grond gaat uit.

Op slag is het volkomen donker, en dat is zo veel erger dan het andere, dat ze het op een krijsen zet. En als ze eenmaal is begonnen, kan ze niet meer ophouden.

Erna

Gemorste drank maakt het linoleum glibberig. Als hij de dansvloer oversteekt, botst een dik meisje bijna tegen hem op. Hij grijpt haar bij haar vetrolletjes. Ze gilt en probeert zich los te wurmen. Iemand geeft hem een klap op zijn schouder. Hij lacht, hoewel hij niet heeft verstaan wat er werd gezegd. De muziek staat zo hard dat de vloer trilt, en de discolampen geven wanstaltige kleuren aan zorgvuldig opgemaakte gezichten. Alle meisjes zijn aangeschoten en een deel van de zwakkere jongens ook. Gary en Kieran hangen tegen elkaar aan en zingen luidkeels ‘Auld Lang Syne’, ook al is het over twee uur pas middernacht. Er is echter meer voor nodig dan een paar dubbele wodka’s om hem tipsy te krijgen. Hij kijkt naar zichzelf in de donkere ruit waarachter het speelveld ligt.

Niet gek, als je bedenkt dat hij dit jaar dertig wordt.

In de ruit ziet hij achter zich een vrouw die hij niet kent door de zaal lopen. Ze vangt zijn blik op, blijft staan en glimlacht.

Hij grijnst. Ze vallen nog steeds voor hem.

Zoals gewoonlijk stinkt het in de wc.

Hij laat zijn plas klateren, schudt zich, sluit zijn gulp en bekijkt zichzelf in de plaat roestvrij staal die hier als spiegel dient. Zijn shirt is een maat te klein en spant zich om zijn borstspieren. Hij wast zijn handen en kamt met zijn natte vingers zijn haar. Hij heeft de afgelopen maanden gemerkt dat het bij de slapen wat

dunner wordt en overweegt bij de drogist iets te gaan halen tegen haaruitval.

De nieuwe vleugelspeler komt binnen en gaat voor het urinoir staan. Hij is een stuk kleiner en smaller dan Rob.

‘Alles goed?’ vraagt Rob.

‘Ja, geweldig,’ zegt de jongen.

‘Dit is nog niks,’ zegt Rob. ‘Straks zijn de dames zo teut dat ze ons de kleren van het lijf rukken.’ Hij legt expres de nadruk op ‘dames’.

De jongen lacht.

‘Tot zo.’ Rob geeft de jongen zo’n harde klap op zijn schouder dat hij bijna tegen het urinoir valt. Buiten loopt hij grijnzend langs de rij wachtende vrouwen.

‘Sorry dat ik jullie moest laten wachten!’ zegt hij en hij spreidt zijn armen.

‘Verbeeld jij je maar niks,’ zegt Elaine, de lelijke vrouw van Marcus. ‘Het damestoilet is verstopt. Clive probeert er iets aan te doen.’

‘Ga dan bij de heren.’

‘Heren? Zoals jullie de boel daar altijd achterlaten... Dank je feestelijk.’

‘Nou, zolang je maar niet teleurgesteld bent als ik straks voor de rest van de avond geboekt ben.’

‘Dat risico neem ik dan maar.’

Hij maakt een buiging en duwt de deur naar de zaal open.

De zaal is gevuld met rook en de geur van aftershave. Je mag er eigenlijk niet roken, maar daar trekt niemand zich iets van aan, ook al dreigt Clive voortdurend dat hij de bewakingsfilms aan de politie zal geven als ze er niet mee ophouden. Door het waas heen ziet hij Sophie staan kwetteren met haar heksenkring. Ze hebben het vast over hem. Hij staart naar het groepje tot Sophie opkijkt en wuift dan naar haar. Ze kijkt schuldbevestigend. Domme teef. Laat ze haar drankjes zelf maar gaan halen.

Er staat een meisje bij de bar, maar hij heeft geen zin om te wachten, dus wappert hij met een briefje van twintig. Derek komt on-

middellijk naar hem toe, met een laffe grijns op zijn vette smoel. Rob weet nog steeds niet of Derek verliefd op hem is. Hij lacht mee als de jongens er grapjes over maken, maar als Derek hem ook maar met één vinger zou aanraken, behalve om hem zijn wisselgeld te geven, zou hij hem buiten westen slaan.

‘Wat mag het zijn?’

‘Wodka, limoen en spuitwater. En denk erom dat je geen zweetdruppels in mijn glas laat vallen, dikzak.’

Derek lacht.

Rob voelt de blik van het meisje bij wie hij is voorgedrongen. Hij kijkt opzij om haar af te katten, maar zijn norse blik verdwijnt op slag. Het is het meisje dat hij in de ruit had gezien en ze is bloedmooi.

‘Jij bent de man die de hattrick heeft gescoord,’ zegt ze met een stem die klinkt als gesmolten chocolade.

‘Ik verklaar mij schuldig,’ zegt hij. Hij legt zijn hand op zijn hart en buigt nederig zijn hoofd. Dan vraagt hij zich af of hij niet het verkeerde woord heeft gebruikt. De vriendschappelijke wedstrijd van vanmiddag was nogal zwaar geweest omdat hij zo’n kater had, en de jongen die hij had getackled om het laatste punt te scoren, lag nu op de spoedeisende hulp. Hij kijkt weer naar haar en ziet dat ze glimlacht.

‘Ik heb jou hier niet eerder gezien,’ zegt hij. ‘Hoor je bij het andere team?’

Ze knikt. ‘Mijn zus gaat met een van de managers.’

Mooi. Ze is single. Niet dat het belangrijk is, hij is zelf niet single en dat maakt geen enkel verschil.

‘Hoe heet hij nou toch? Ik ben zo tipsy dat ik het me niet eens kan herinneren!’ giechelt ze.

‘Ze zien er ook allemaal hetzelfde uit. Een aap in een pak.’

Ze giert van het lachen.

Hij kijkt om naar Sophie, maar die is nu bezig zichzelf belachelijk te maken op de dansvloer en heeft niets in de gaten.

Clive en de rest van de oude garde gaan godzijdank niet meer over de muziek, waardoor er veel minder Abba en Bee Gees is en veel meer hiphop. Niet dat hij het erg zou vinden als ze 'Dancing Queen' zouden opzetten. Hij en de jongens zijn gewend zich voor dat nummer te verkleeden en eisen daarvoor van elk van de aanwezige vrouwen een kledingstuk. Hij is van plan dit jaar Sophies belachelijke correctieslip op te eisen, om haar voor gek te zetten. Met een beetje geluk gaat ze dan meteen naar huis.

Als hij weer naar de bar kijkt, is het meisje weg. Hij vloekt binnensmonds, drinkt zijn glas in één teug leeg en gaat de dansvloer op.

Het is bijna middernacht en Derek kan de bestellingen niet meer bijbenen. De jongens lopen daarom zelf achter de bar. Ze pakken wat ze willen en zetten de camera die op de kassa is gericht af en toe even uit. Want zo zijn jongens.

Rob is op de dansvloer. Zijn overhemd is klam van het zweet, zijn haar plakt aan zijn voorhoofd. Af en toe grijpt hij een meisje van achteren en drukt zijn kruis tegen haar aan. Als een meisje teruggeduwt, wordt hij een beetje stijf, maar de meeste meisjes zijn niet aantrekkelijk genoeg om moeite voor te doen. Sophie is nog altijd het mooist, maar zij zit nu in een hoekje te snotteren, omringd door verontwaardigde vriendinnen. *Wat is hij toch een rotzak, boehoe.* Hij is niet van plan zijn avond door haar te laten bederven. Hij trekt het dichtstbijzijnde meisje naar zich toe en kust haar hard, met zijn tong in haar mond. Haar speeksel is bitter van de drank en de sigaretten. Ze duwt hem met een speelse mep van zich af. Hij veegt zijn mond af aan zijn mouw en blijft wiegend staan in het licht van de ronddraaiende schijnwerpers. Zijn trommelvliezen bonken op de maat van de muziek. Zijn hart klopt snel. Zijn spieren lijken wel te gonzen.

Slanke vingers strijken over zijn rug als iemand achter hem langs loopt. Hij kijkt om. Het is het meisje van de bar.

Ze is nog mooier dan Sophie. Ze is – hij zoekt het juiste woord – elegant. Geen van de andere meisjes hier is elegant. Ze hebben allemaal hetzelfde lange, blonde haar, een minirokje dat hun achterste nauwelijks bedekt, bruin uit een flesje en glittertjes op hun tieten. Dit meisje is chique. Hij zou nooit zijn kruis tegen háár aan drukken.

‘Hé,’ zegt hij. ‘Hoe gaat het?’

‘Goed,’ zegt ze. ‘Het was leuk.’

‘Ga je al?’

‘Ik geloof niet dat ik hier kan krijgen waar ik op uit was.’

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Waar was je dan op uit?’

Ze spreekt zo zacht dat hij moet liplezen vanwege de harde muziek. Hij knippert een paar keer met zijn ogen en zijn mond blijft openstaan. Misschien heeft hij het verkeerd begrepen. Hij buigt naar voren.

‘Wat zei je?’

Als ze dichterbij komt om het in zijn oor te fluisteren, strijkt haar haar langs zijn wang, glad en koel als satijn. Nee, hij had het niet verkeerd begrepen.

Hij weet niet hoe hij moet reageren. Hij is er niet aan gewend dat meisjes zo vrijpostig zijn en weet niet of hij dat wel leuk vindt.

Ze richt zich weer op en kijkt hem aan. Hij wordt helemaal wee vanbinnen.

‘I-ik,’ stamelt hij. ‘Ja. Goed.’ Hij klinkt als een debiel. Hij draait zijn schouders en likt over zijn voortanden. ‘Ik zal je niet teleurstellen.’ Hij klinkt nog steeds als een debiel en heeft spijt van het laatste rondje sambuca’s. ‘Er is een voorraadkamer naast de toiletten.’ Het stinkt er naar bleekwater, maar daar heeft Sophie nooit iets op tegen.

‘Wat dacht je van... al fresco?’

Deze heeft dus wel iets tegen de stank van bleekwater.

Hij knikt enthousiast en werpt even snel een blik in Sophies richting. Ze huilt niet meer en drinkt nu shotjes.

‘Dan zie ik je buiten.’

Als ze wegloopt, kijkt hij om zich heen om te zien of het soms een valstrik is. Hij vraagt zich zelfs af of Sophie hem erin wil luizen. Niet dat het iets uitmaakt. Na vanavond gaan ze waarschijnlijk toch uit elkaar.

Hij loopt dwars over de dansvloer naar de hal. Daar is het een stuk frisser. Hij blijft in het donker staan. Het geluid van de muziek en de lachende mensen wordt meteen gedempt als de binnendeur achter hem dichtvalt. Het rode boze oog van de ouderwetse beveiligingscamera houdt hem vanuit de hoek in de gaten.

Als hij maar niet te dronken is om hem omhoog te krijgen. Hij heeft nog nooit gefaald, maar hij heeft ook nog nooit een vrouw als deze gehad.

Er is maar één manier om erachter te komen. Hij duwt de buitendeur open en loopt de nacht in.

Haar witte bloes steekt af tegen de donkere tribune.

Er liggen plassen op het terrein. Hij loopt eromheen, terwijl hij langzaam en diep ademhaalt om een beetje rustig te worden. Stom genoeg voelt hij zich alsof hij op weg is naar een examen. Ze is iets speciaals, deze, en hij weet niet eens hoe ze heet. Daardoor wordt het nog specialer. Zo zal hij het brengen als hij het straks aan zijn vrienden vertelt. De mysterieuze schoonheid.

De magie wordt enigszins bedorven als hij bij haar is en ziet dat ze onder de modder zit. Haar laarzen, haar knieën, het zit zelfs in haar haar.

‘Jezus,’ zegt hij. ‘Wat is er met jou gebeurd?’

‘Ik ben gestruikeld.’ Ze giechelt.

Het irriteert hem. Ze heeft de magie bedorven. ‘Je had ook om die plassen heen moeten lopen.’

‘Maakt niet uit.’ Ze trekt haar bloes uit. Ze moet erg dronken zijn, want ze laat hem zomaar in de modder vallen. Dan rukt ze haar topje zo ruw over haar hoofd dat er een bandje knapt.

Ze draagt geen beha. Haar borsten zijn glad en gebruind, en glan-

zen in het licht van het clubhuis. De muziek bonkt op de achtergrond, als een kloppend hart. Ze leunt tegen de bank en buigt zich achterover.

Ze blijkt er een te zijn die van een beetje ruig houdt. Hij legt zijn hand op haar mond om haar kreten te smoren. Ze bijt in zijn vingers. Ze rukt een paar knoopjes van zijn overhemd om zijn borst te kunnen aanraken en kust hem zo wild dat ze haar lippen kneust op zijn tanden. Ze trekt zelfs een pluk van zijn haar uit, wat minder prettig is. Hij straft haar daarvoor door zo hard in haar te stoten dat ze een kreet van pijn slaakt. Normaal gesproken is hij voorzichtiger – sommige meisjes scheuren als hij dat doet – maar zij verdient het. Het is duidelijk dat ze zichzelf heel wat vindt. Het idee dat ze morgen vanwege hem gekneusd en gescheurd zal rondstropelen, en niet in staat zal zijn te gaan zitten, windt hem zo op dat hij zich niet erg lang meer kan inhouden.

Hij hoort de stemmen die aftellen naar de klok van twaalf als hij klaarkomt. Tegen de tijd dat ze binnen de zevenklappers en party poppers hebben laten knallen, heeft hij zijn gulp alweer dicht en loopt hij terug naar het clubhuis.

Het is zo snel gegaan dat Sophie niet eens zal hebben gemerkt dat hij weg was. Niet dat hij de verloren knopen en de schrammen zal kunnen verklaren. Hij heeft zelfs een schram op zijn gezicht. Maar hij zal er in elk geval met de jongens om kunnen lachen voordat de Derde Wereldoorlog uitbreekt.

Bij de deur van het clubhuis kijkt hij om. Ze zit nu rechtop en steekt haar hand op, als groet of als afscheid. Hij zwaait niet terug.

Grinnikend doet hij de deur open. Beter dan de anderen? Elegant? Ha! Niet meer zo elegant, nu ze onder de modder zit en met haar blote tieten maar moet zien hoe ze thuis komt.

Dan begint ze te gillen.

Het geluid van de televisie is als een slaapliedje, ze wordt er doezelig van, ondanks dat het koud is. Er steekt een spiraal uit de muf rui-kende matras. Ze moet helemaal aan de rand gaan liggen om zich er niet aan te prikken. Ze hebben een deken voor het raam gehangen zodat ze 's ochtends niet te vroeg wakker wordt van het zonlicht, maar nu valt er een oranje lichtstreep van de straatlantaarn door een spleet, die haar doormidden snijdt.

Haar maag knort. Ze trekt haar knieën op naar haar borst om het te laten ophouden. Had ze op school maar meer gegeten. Bij de na-schoolse opvang krijgen ze koekjes en ze was erin geslaagd er twee te pakken voordat de anderen ze allemaal weggristen, maar ze heeft evengoed honger.

Als ze erin zou slagen in slaap te vallen, zou ze niet meer voelen dat ze honger heeft, en hoeft ze ook niet meer te denken aan wat Stuart Talley morgen in de pauze, waar iedereen bij is, over haar zal zeggen. En aan wat de leraren in de aula over haar zeggen en dat iedereen weet dat ze haar schooluniform uit de doos met verloren voorwerpen heeft. Soms wenst ze dat ze eeuwig kon blijven slapen.

Er klinken trage voetstappen op de trap. Ze knijpt haar ogen dicht en houdt zich stil.

De voetstappen komen de kamer in. Een gewicht daalt neer op het

bed, waardoor de metalen spiraalbodem onder de matras plonkende geluidjes maakt.

'Ik weet dat je nog wakker bent.'

Ze doet haar ogen open.

'Zal ik je een verhaaltje vertellen?'

Ze staart hem aan. Dan fluistert ze: 'Ja, graag.'

Eén keer eerder is haar een verhaaltje verteld, toen een van Nanny's vriendjes naar haar kamer kwam en haar vertelde over een broertje en zusje die door hun ouders in het bos waren achtergelaten. Toen de kinderen de weg naar huis zochten, zagen ze een huisje dat van koek was gemaakt en waar een lief oud vrouwtje woonde. Ze had willen weten hoe elk deel van het huis smaakte – vooral de ramen – maar Nanny's vriendje was in slaap gevallen en toen had ze de rest van het verhaal zelf moeten verzinnen. In haar verhaal waren de mensen die de kinderen in het bos hadden achtergelaten niet hun echte ouders. Het oude vrouwtje was hun oma en die had het huisje van koek gebouwd zodat de kinderen daar konden wonen zolang hun echte mama en papa verdrietig over de hele wereld zwierven om naar hen te zoeken. En toen ze eindelijk terugkwamen, waren ze zo blij hun kinderen te zien dat ze bang waren dat ze van blijdschap zouden sterven.

'Er was eens een konijntje,' zegt de man die op haar bed is gaan zitten, 'dat met zijn vader en moeder in een hol op een heuvel woonde.'

Het meisje gaat zitten. Het klinkt als een mooi verhaal. Er staat een konijntje op de pyjama die de man haar heeft gegeven.

'Mama konijn en papa konijn werkten elke dag erg hard, maar het kleine konijntje dacht alleen maar aan zichzelf. Hij was niet erg pienter en hij was altijd ongehoorzaam.'

Ze zet grote ogen op. Ging er iets ergs gebeuren met het konijntje?

'Als zijn papa en mama aan het werk waren, kwam hij lachend het hol uit en zwierf hij door de bossen en de velden. Hij praatte met iedereen die hij tegenkwam en vertelde dan leuke verhalen over zijn ouders die helemaal niet waar waren, enkel en alleen om aandacht te krijgen.'

Het meisje fronsd haar voorhoofd. Het is geen lief konijntje.

‘Op een dag zag hij een boer die in een weiland zat te eten, en omdat hij gulzig was en een deel van zijn eten wilde, zei hij dat hij half dood ging van de honger omdat zijn ouders hem niet genoeg te eten gaven.’

Het meisje trekt de deken op naar haar kin en bijt op haar lip.

‘De boer gaf hem een korst brood en toen het konijntje dat zat te eten, vroeg de boer waar hij woonde. Hij zei dat hij hem ’s avonds een lekkere chocoladetaart wilde brengen. Het konijntje vertelde hem waar hij woonde en vond zichzelf erg slim dat hij de boer had gefopt.’

Het gezicht van de man is in de schaduw, maar de streep oranje licht valt op zijn hand. Zijn huid is ruw en paars, en half onder zijn mouw zit een tatoeage van een drakenklauw.

‘Maar in werkelijkheid,’ gaat hij zachtjes door, ‘was het konijntje erg dom, want die avond kwam de boer met zijn geweer en zijn honden en toen schoot hij papa konijn en mama konijn en alle broertjes en zusjes van het konijntje dood om ze op te eten.’

Het meisje begint te huilen.

‘Vlak voordat mama konijn stierf, zei ze dat ze wilde dat het leugenachtige konijntje nooit was geboren.’

Er rijdt een auto langs. Het licht van de koplampen zwiept door de kamer, waardoor de afbladderende repen behang lange, gekrulde schaduwen krijgen. Aan de andere kant van de kamer staat nog een bed met daarin een roerloze gedaante, ineengedoken onder een dunne deken. Het licht van de koplampen verdwijnt en het is weer donker in de kamer.

‘Weet je wat er is gebeurd met het konijntje dat leugens vertelde?’

Het meisje schudt haar hoofd. Ze wil het niet horen, maar als ze haar handen tegen haar oren drukt, krijgt ze straf.

‘De boer wilde hem levend en gooide hem in een pan met kokend water, en daarna hakte hij hem in stukken om het vlees aan zijn honden te geven.’

Haar geschrokken kreetje klinkt net zoals wanneer je een bladzijde uit een boek scheurt.

De man buigt zich naar haar toe, zo dichtbij dat ze de zoete geur van cider op zijn adem en sigarettenrook in zijn haar ruikt.

‘Als ik nog een keer hoor dat jij op school leugens vertelt over wat wij hier thuis doen, zal het jou net zo vergaan als dat konijn. Heb je dat goed begrepen, rotkind?’

Ze knikt.

Hij staat op, verlaat de kamer en loopt de trap af. De televisie klinkt een ogenblik harder als de deur beneden opengaat, en dan weer net zo zacht als voorheen.

Het meisje blijft roerloos liggen terwijl bloedwarm vocht zich onder haar verspreidt.

Dinsdag 8 november

Jody

Kun je je de eerste nacht nog herinneren die we samen hebben doorgebracht? Nee, niet dát. Dat is eenvoudig. Het deel daarna, toen de hemel was verkleurd tot het grijzige oranje dat in de stad voor duisternis doorgaat, en we naar binnen waren gegaan, naar de warmte van jouw woning. Het was stil, afgezien van af en toe een sirene in de verte, de gehaaste voetstappen door Gordon Terrace van mensen die probeerden thuis te komen zonder beroofd te worden, en de wind die rommel door het speeltuintje blies.

Ik sliep weinig. Hoe had ik kunnen slapen? Ik keek naar jou, hoe jij sliep, zag je ogen bewegen onder je oogleden. Droomde je van mij? Ik heb dat nooit gevraagd. Ik wilde niet te veel tegelijk willen.

Ik zag je neusvleugels een beetje uitzetten bij elke ademhaling, zag je borst rijzen en dalen, waardoor de haartjes bewogen die een streep vormden tot aan je navel.

Je lichaam was zo jongensachtig, de spieren waren net zo zacht als die van mij. Ik vond het leuk dat onze lichamen elkaars spiegelbeeld waren. Jij donker en slank, met wijd uiteenstaande bruine ogen en lange, zwarte wimpers, ik blank en mager, met heel lichte ogen en bijna onzichtbare wimpers. Jij was een mannelijke ik en ik was een vrouwelijke jij. Soms legden we onze handpalmen tegen elkaar en verbaasden we ons erover dat ze bijna eender van vorm en grootte waren.

Je handen zijn tenminste nog hetzelfde, rustend op het gesteven witte laken.

Je lijdt geen pijn. Dat hebben de artsen mij verzekerd. In een kunstmatig coma droom je niet eens. Onder je oogleden zijn je ogen volkomen stil. Je wimpers rusten op je wangen, bijna dezelfde kleur als de donkere huid. Ze zeiden dat de kneuzingen zullen wegtrekken, dat de zwelling zal slinken, dat je gezicht weer zal worden zoals voorheen. Ik denk (hoop) onwillekeurig: stel dat jij niet hieronder zit? Stel dat ze zich vergist hebben; dat je rustig ligt te slapen op een andere afdeling en je afvraagt waarom ik niet aan je bed zit.

Nee. Je bent het. Ik heb je zien vallen.

Ik draai jouw ring om mijn vinger. Druk mijn vingertop op de gravering, zodat het in spiegelbeeld in mijn vlees wordt gedrukt.

Ware liefde.

Ik weet dat het een cliché is, sentimentele woorden die ze op wenskaarten zetten, maar wie ze heeft bedacht, heeft niet kunnen weten hoe waar ze zijn.

Onze liefde is de ware liefde. En wat er ook gebeurt, Abe, hoe je ook zult zijn als je wakker wordt, ik zal mijn liefde voor jou altijd trouw blijven.

Ik pak je hand en fluister deze belofte met mijn mond op je vingertoppen.